

Les brases

de Gemma Jordà Ferrer

3r premi

Poso primer els branquillons, i tot seguit, els tronquets més grossos. Deixant entrar l'aire i bufant subtilment. Com sempre fa ella. Em dóna la infusió i m'acarona suaument el clatell. M'incorporo i noto la seva mirada que m'abraça en silenci.

-Ai filleta, quin fart de patir.

Era el tercer dia, de cinc que durava la ruta cada any. Tiraven força i es queixaven poc, i amb les bromes de la Najat, les pujades eren menys feixugues. Malgrat que començaven a fer una pinya maca, encara tenien vergonyes per dir-se quan anaven al bosc a fer caca.

Tot va començar amb les botes de l'Aina i la ferida d'en Biel, que ens van fer endarrerir. Poc després, van aparèixer un grapat de núvols blancs, d'aquests de cotó que tan perillosos són a alta muntanya. Tot i la nostra vaga percepció de perill, el cel anava advertint. Cada cop més tapat, cada cop més gris. D'un moment a l'altra, la serenitat que ens havia acompanyat fins llavors es va esfumar. El cel era ja una amenaça sense eufemismes. De cop vam sentir un gran sentit d'urgència i un únic objectiu: El refugi.

Totes dues mirem fixament la flama, que ara ja ha pres consistència. Ella té les mans com monyons sobre les cuixes, nerviosa.

Malgrat que tenia coll avall que ens mullaríem, no va ploure.

Encara pitjor. De les entranyes de la muntanya va sortir un tel de boira. Inofensiu al principi, més dens amb l'estona. Hi havia moments que pràcticament no veiem res. Mireu a terra, passos petits i sobretot, no us deixeu anar amb el de davant- els dèiem. I és clar iaia, no era com fer una excursió entre amics, és que teníem a responsabilitat nou adolescents!

- Maaare meva...!

- De tant en tant em venien pensaments intrusius. Por de desorientar-nos o de no arribar. O que els passés alguna cosa. Intentava aparentar fermesa i que no se'm notés. I quan ja començàvem a estar desesperançats, vam trobar el refugi. Tard i en males condicions, però finalment, al refugi.

- Verge santa! Quina angoixa... Quines ganes de complicar-te la vida tan joveneta com ets!! I ja et compensa tant rebombori per no veure ni un duro?

- És que no t'imagines el sentiment de cura i d'humanitat tan pur; érem el bastó els uns dels altres. I no saps l'abraçada a l'arribar iaia, ni amb quina intimitat ens vam abraonar aquella nit. Sentir la força d'haver-nos compartit vulnerables. La senzillesa i el present. I sentir que, d'alguna manera, pertany a aquestes persones i a aquest lloc per sempre.

Són com aquestes brases, iaia. T'escalfen per dins.